

MOE

Zijn ledematen waren zwaar en trokken hem dieper het matras in. Hij stikte, alsof zijn longen gevuld waren met water, maar op hetzelfde moment voelde het alsof hij dreef. Hij kon zich niet bewegen; geen enkele spier gehoorzaamde hem. Geen enkele beweging volgde, zelfs geen wiebel van zijn tenen, geen tikje van zijn vingers. Zijn lichaam voelde levenloos.

Hij probeerde het nog eens, dit keer deed hij een poging zijn ogen te openen. Als zijn ledematen niet wilden werken, wilden zijn ogen dat misschien wel. Hoe moeilijk kon het zijn? Hij wilde af van de duisternis die hem omringde en verstikte. Er gebeurde niets, hoe zeer hij ook zijn best deed. Alles bleef pikzwart.

Zijn geest werd mistig en hij kon niet helder nadenken of volle zinnen formuleren. Hij had geen idee waar hij was, of wat hij hoorde te doen. Slechts één ding wist hij wel: hij was moe.

THUIS

Ze kon het. Nee. Ze moest.

Caitlin kneep zo hard in het handvat van haar koffer, dat het bloed uit haar vingers trok. Haar blik gleed over de Kiss & Ride van het vliegveld. Waarom was er nog niemand?

Een mens passeerde haar; zijn voet bleef haken achter haar koffer, en hij schoof brommend langs haar heen. Snel zette ze een stap richting de muur en trok ze haar koffer nog dichter tegen haar lichaam aan. Auto na auto reed voorbij, maar geen enkele stopte. Wisten ze hoe ze eruitzag?

Ze wreef haar handpalmen over haar broek in een gefaalde poging ze te drogen en de zenuwen die in haar buik rondzwierven, te verzachten. Misschien moest ze met iemand contact opnemen.

Recht voor haar minderde een auto vaart en opluchting raasde door haar heen. Ze greep haar koffer stevig vast en stapte naar voren.

De auto ging ervandoor; een spoor van zwarte rook bleef achter.

“Godver, niet te geloven.” Naast haar stak een mens een middelvinger naar de auto op en draaide zich toen om naar Caitlin. “Heb ik wat van je aan of zo?” Hij wierp haar een venijnige blik toe en stormde weg.

Caitlin staarde de man na en leunde tegen de muur achter haar. Mensen liepen continu langs haar heen. De meesten waren aan het kletsen, anderen haalden taxi's aan, en een paar droegen huilende kinderen in hun armen. Ze wenste dat de muur haar zou opslokken.

Een man met sluik wit haar liep kalm richting de ingang van het vliegveld. Zijn rug was krom en hij leunde op een wandelstok; een lichte glimlach spreidde over zijn lippen terwijl hij het gebouw in schuifelde. Hoe

kon iemand zo gelukkig zijn ondanks dat hij nauwelijks kon lopen? Ze dwong haar ogen weg van de glazen deuren en vestigde haar aandacht op de weg voor haar. Nog een ronde auto's gleed voorbij zonder te stoppen.

Hoe lang stond ze hier al?

Ze duwde haar mouw omhoog en plukte aan het versleten leer rond het bandje van haar horloge. Ze hadden er twintig minuten geleden al moeten zijn.

Caitlin keek om zich heen en spotte een bankje op een paar meter afstand. Ze ging zitten en plaatste haar koffer naast zich. Haar vingers vouwden zich rond het handvat van haar tas en trokken hem op haar schoot zodat ze erin kon rommelen. Ze duwde wat eerstehulpsbenodigheden aan de kant, gevolgd door een kleine paraplu, en vond uiteindelijk haar telefoon, die ze openklapte. Geen appjes of gemiste oproepen. Ze beet op haar onderlip. Misschien kon ze het nummer van de Waker op het internet vinden. Ze opende een tabblad, maar toen bevroor het scherm. “Geweldig. Helemaal geweldig.”

“Hoi.”

Een vrouwelijke stem klonk aan haar rechterkant, en ze draaide haar hoofd.

“Caitlin?” Een brunette stond naast haar, een glimlach op haar lippen.

“Ja, dat ben ik.” Caitlin stond op, waardoor haar tas bijna van haar schoot viel. Ze zette die snel achter haar op de bank.

“Ik heet Rajini,” zei de vrouw. “Sorry voor het wachten. Ik moest aan de achterkant parkeren en hierheen lopen.” Ze pakte Caitlins koffer. “Het is maar een paar minuten lopen; ik hoop dat je het niet erg vindt.”

“Oh, nee. Natuurlijk niet.” Caitlin nam haar tas en volgde Rajini, die met gemak door de mensenmassa navigeerde. “Ik dacht dat een bèta me op zou halen. Althans, Nikolai zei dat een bèta me zou oppikken. Kwam er iets tussen?” Ze ging sneller lopen om Rajini bij te houden.

Rajini keek haar met een opgetrokken wenkbrauw aan en grinnikte. “Ik dacht dat iedereen het inmiddels wel zou weten. Ik ben één van Nikolais

bèta's. De nieuwste. Ik neem aan dat ik niet ben wat je van een bèta verwachtte?"

Caitlin stopte abrupt met lopen, herpakte zich, en voegde zich weer aan Rajini's zijde. "Nee, natuurlijk niet. Zo is het niet. Ik dacht gewoon—"

"Dat ik een opgepofte man zou zijn met overal spieren en een scheepslading testosteron?" Ze grijnsde. "Sorry dat ik je moet teleurstellen; zo zit ik helemaal niet in elkaar."

Caitlin knipperde. "Oh, zo bedoelde ik het niet. Het spijt me—"

"Het is al goed." Rajini hield haar pas in en draaide zich naar haar toe. "Je bent zenuwachtig, en dat snap ik. Bijna een jaar geleden was ik net als jij." Ze legde een hand op Caitlins schouder en kneept er gemoedelijk in.

Caitlin voelde een deel van haar spanning uit haar lichaam verdwijnen bij het gebaar en glimlachte terug naar Rajini. "Dank je," zei ze. "Ik dacht gewoon dat je een man zou zijn. Ik heb altijd zo'n beeld gehad van de bèta's, maar ik kan er niet verder naast zitten. Ik ben gewoon nerveus omdat je laat was; ik dacht dat je vergeten was me op te komen halen vandaag."

"We waren je niet vergeten. Ik moest een omweg nemen, en de rit duurde langer dan ik dacht. We zouden niet willen dat je in je eentje was gestrand op het vliegveld."

"Liever niet." Caitlin glimlachte, spotte toen een neerwaartse beweging van Rajini's lippen. "Is er iets?"

"Er kwam een herinnering naar boven." Rajini haalde haar schouders op en liep verder.

Caitlin volgde Rajini op de voet. "Mag ik vragen waar je aan dacht?"

"Mijn eerste dag hier," zei ze. "Ik kwam net als jij hier op het vliegveld aan, maar in mijn geval haalden ze me niet op, dus ik moest mijn eigen weg naar de troep vinden, nadat ik een uur had gewacht. Laten we het erop houden dat ik niet wilde dat jou hetzelfde overkwam."

"Ze vergaten je?"

"Ooit vertel ik het je nog wel." Rajini sloeg linksaf en stopte naast een donkergrijze pick-up. Ze trok de achterdeur open, legde Caitlins koffer op

de achterbank, en smeed de deur weer dicht, om vervolgens de passagiersdeur te openen. “Welkom in onze troep, heler.”

Toen Caitlin zat, sloot Rajini de deur en liep ze om de auto heen om zelf in te stappen. Ze stak de sleutel in het contact, startte de auto, en manoeuvreerde langzaam van de parkeerplaats.

“Je hebt dit nog niet vaak gedaan, of wel?” Caitlin zag hoe Rajini haar wenkbrauwen fronste terwijl ze op de weg focuste, haar handen strak rond het stuur geklemd.

“Nee,” zei Rajini. Haar blik schoot naar Caitlin en toen weer terug naar de weg. “Ik ben het nog aan het leren, maar Kai—Nikolai—dwingt me iedere dag te oefenen.”

Caitlin knikte en leunde achterover. Ze bekeek Rajini in stilte. Toen ze uiteindelijk een rechte en rustige weg bereikten, ontspanden Rajini’s handen.

“Je bent gekoppeld,” zei Caitlin, toen ze de markeringen zag die langs Rajini’s nek haar shirt in kropen. Hoeveel tekens had ze wel niet? “Ik wil mijn neus niet in je zaken steken, maar hoe is dat voor jou?”

Rajini wierp haar een zijdelingse blik toe.

“Ik bedoel—Je hoeft geen antwoord te geven, maar je bent de eerste vrouwelijke bèta die ik tegenkom, en mannen, nou ja, dat zijn mannen; die hebben graag de controle.”

Rajini snoof. “Hij kan het proberen, maar geloof me: hij is er op pijnlijke wijze achtergekomen dat onderworpen worden niet mijn stijl is.”

Caitlin zag een grijns over Rajini’s lippen glijden, breed genoeg dat de topjes van haar snijtanden zichtbaar werden. Wat voor gezel zou een vrouwelijke bèta hebben? Ze betwijfelde dat het een onderdanige wolf was. “Dus, wonen jullie allemaal samen?”

“Ja.”

Langzaam lieten ze de stad achter zich en reden ze een bos binnen. Dikke, dicht op elkaar staande bomen gleden langs het raam terwijl ze over een stoffige weg zigzagden.

“We wonen allemaal in een landhuis,” zei Rajini. “Alle bèta’s en Kai. Jouw kamer is in hetzelfde gebouw. Die is al voor je klaar. Het personeel werkt en woont er ook, maar zij slapen in een ander gedeelte, dus je hebt geen last van hen. En, dat je het weet, het grootste deel van de werknemers is menselijk, dus laat dat niet als een verrassing komen. Ik was geschokt op mijn eerste dag.”

Een zwarte wolf verscheen naast de auto. Rajini zwaaide naar hem en de wolf ging er weer vandoor.

“Echt? Er werken mensen hier?”

“Ja. Kai zei dat jij ook enige kennis hebt over menselijke geneeskunde?”

“Dat klopt. We lijken allemaal best veel op elkaar, dus waarom zou ik het niet bestuderen?” Het was zeldzaam dat helers hun expertise op die manier verbreedden. Caitlin was een van de weinigen die aan een mensenschool had gestudeerd.

“We worden op een andere manier oud, en we worden niet ziek zoals mensen, dus er zijn best veel verschillen, als je het mij vraagt. Maar Kai was vastberaden dat we iemand met de juiste soort vaardigheden moesten hebben, dus hier ben je.”

“Dat is waar, maar we kunnen wel botten breken, net als mensen. We genezen misschien sneller, dus we zijn minder voorzichtig, maar een bot zetten gaat op dezelfde manier bij wisselaars als bij mensen.”

Haar tas piepte. Caitlin ritste hem open en rommelde door alle zoi. Ze vond haar telefoon en reageerde vlug op een appje van haar beste vriend, en wendde zich toen tot Rajini, die naar de inhoud van haar tas aan het staren was.

“Gewoon wat benodigdheden.”

“Benodigdheden?”

“Ja, vooral eerstehulpsdingetjes.” Ze haalde haar schouders op. “Je weet nooit of er iets gaat gebeuren en ik ben graag voorbereid.”

“Dat klinkt wel logisch.” Ze wees voor zich uit. “We zijn er.”

Caitlin keek uit het raam en staarde naar het huis dat voor de auto opdoemde. Ze greep het dashboard vast terwijl ze tuurde naar het gebouw

dat eerder in films thuishoorde dan in een bos. Het landhuis was gigantisch en goed onderhouden.

Rajini reed naar de zijkant van het gebouw, parkeerde, en zette de motor uit. Ze draaide zich met een grijns naar Caitlin toe. “Welkom thuis, heler.”

BLAUW

Caitlin klom uit de auto en zette een stap richting de deur naar de achterbank om haar spullen te pakken. Rajini schoot voor haar langs, voor ze ook maar kon knippen en griste de koffer van de stoel. “Ik kan hem zelf dragen.”

“Dat weet ik, maar je moet je energie bewaren voor straks. Dus maak je er niet druk om. Je mag je eigen tas dragen; die lijkt zwaar genoeg.”

“Waarom zou ik mijn energie moeten bewaren?” Caitlin fronste haar wenkbrauwen en volgde Rajini naar de dubbele deuren die de ingang van het landhuis markeerden. “Ik weet dat de Waker wilde dat ik hier zo snel als ik kon heen kwam, maar meer dan dat weet ik niet.” Ze aarzelde even, greep toen Rajini’s hand. Het contact met haar huid zorgde ervoor dat Caitlins wolf naar de voorgrond drong, iets wat Caitlin zelden kon voorkomen. Haar ogen veranderden van een lichtgrijze naar een diepblouwe kleur. Rajini, die als door een wesp gestoken was blijven staan, staarde haar aan. Caitlin wong haar vingers strakker rond Rajini’s hand, spoorde haar wolf daarmee aan. “Je bent gewond.”

Rajini trok haar hand terug alsof ze was verbrand.

Caitlin liet haar los en haar ogen kleurden terug naar hun oorspronkelijke staat. “Waarom heb je niets gezegd? Ik kan je makkelijk helpen. Het is niet moeilijk; het is waarom ik hier ben. Ik help je graag.”

“Het is van twee dagen geleden en het geneest snel genoeg,” zei Rajini aarzelend. “En ik heb je al gezegd dat je je energie moet bewaren.”

“Onzin. Je ribben zijn nog niet compleet genezen en er zijn al twee dagen overheen gegaan, wat betekent dat je jezelf behoorlijk hebt bezeerd. Als je me je gewoon laat—”

“Nee.”

Caitlin knipperde en vernauwde toen haar ogen. Ze kon er niet mee omgaan anderen gewond te zien. “Dat zien we nog wel.” Haar handen en ziel kriebelden om de bèta te genezen. Haar wolf drong erop aan.

“Kom, dan breng ik je naar binnen. Ik geloof dat Kai eerst met je wil spreken.” Rajini knikte haar hoofd richting het huis en liep naar binnen. Ze zette Caitlins bagage neer bij de massieve trap, die het grootste deel van de entreehal in beslag nam.

Caitlin staarde om zich heen naar de mensen die in alle richtingen aan het haasten waren. Ze kwamen en gingen door verscheidene deuren. “Er werken hier echt mensen.”

“Dat klopt.” Rajini grinnikte. “Een moment.” Ze wendde zich naar een van de dienstmeisjes die langs hen liep. “Hannah? Kun je Caitlins bagage alsjeblieft naar haar kamer brengen?”

“Natuurlijk, Rajini.” Hannah glimlachte en neeg. Ze pakte de tassen en bracht ze naar boven. Caitlin keek haar na, maar toen werd haar blik getrokken door haar omgeving. Oude schilderijen bedekten de muren aan alle kanten van de hal. Ze begaf zich richting degene die het oudst leek en haalde een vinger over de mahoniehouten lijst. Haar ogen gleden over het doek; ze nam iedere penseelstreek, iedere kleur in zich op. Ze balde haar hand tot een vuist voor ze de verf kon aanraken. “Wie is dat?” Ze keek naar Rajini, die naast haar was komen staan.

“Voor zover ik weet, is het een portret van een van Kais voorvaders. Je moet me niet naar een naam vragen, maar Kai weet het vast wel. Hij kent ze allemaal. Maar kom. Ik breng je naar Kai; hij wacht op je.”

Caitlin knikte en trok haar blik weg van het schilderij. Rajini liep al naar de rechterkant van de entreehal en Caitlin ging vlug achter haar aan, hoewel haar aandacht afdwaalde naar alle kunstwerken die ze onderweg tegenkwamen.

Rajini opende een deur die naar een gang leidde en stopte voor een kamer aan het einde van de hal. “Het kantoor van de baas,” zei ze en ze klopte aan.

Caitlin staaarde naar de deur en slikte. Ze had Kai alleen een keer of twee op TV gezien en ze wist niet wat ze van hem moest verwachten. Haar maag kneep zich samen.

“Kom binnen.”

Rajini opende de deur voor haar en Caitlin stapte een net en schoon kantoor binnen. Ze nam de ruimte langzaam in zich op. Het kantoor was haast steriel; er lag zelfs geen pen uit het gelid. Hoe kon iemand zich hier thuis voelen? Ze zag niet eens een foto of iets anders wat liet zien waar de Waker om gaf—

“Caitlin, welkom, en dank je dat je zo snel hierheen bent gekomen.”

Haar blik dreef af naar de man die praatte. Hij was lang, met peper-en-zout haar en een algeheel indrukwekkende uitstraling. “Waker,” zei ze en boog snel haar hoofd. Ze had moeten opzoeken hoe ze hem gepast hoorde te begroeten.

“Formaliteiten zijn niet nodig.” Hij glimlachte. “Noem me maar gewoon Kai, net als iedereen hier.” Hij liep om zijn bureau heen en stopte voor haar. “Goed om je eindelijk te ontmoeten. We kunnen niet wachten je aan het werk te zien. De troep kan je talenten goed gebruiken.”

“Ja, dat klopt.” De woorden ontglipten haar sneller dan ze kon denken. “Uw bèta”—ze keek naar Rajini en wendde zich toen weer tot Kai—“heeft gebroken ribben en ze denkt dat het verstandig is om daarmee rond te lopen en te rijden.” Ze hoorde een diepe zucht achter haar.

“Rajini?” Kai keek zijn bèta aan.

“Er niets aan de hand, Kai. Het komt door die aanval twee dagen geleden. Het helen duurt wat langer dan normaal omdat er zoveel gebeurd is de afgelopen paar dagen.” Ze sloeg haar armen over elkaar. “Je hoeft je nergens zorgen over te maken.”

Caitlin wist dat ze het misschien nu al had verkloot met Rajini. De bèta zou haar hierna misschien niet meer aardig vinden, maar ze kon niet

toestaan dat iemand gewond rondliep, of ze het nou leuk vond of niet. “Rajini liet me haar niet genezen.”

Kais blik sprong van Caitlin naar Rajini. “Waarom niet?”

“Ze moet haar energie sparen om Tala te helpen en niets aan mij verspillen.”

“Waarom heb je het niet op zijn minst aan mij verteld, zodat je genoeg rust kon krijgen?” Kai trok een wenkbrauw op. “Wat als we nu weer aangevallen worden?”

“Er is niets aan de hand, Kai. Ik heb alleen een paar dagen langer nodig om volledig te genezen.”

Een kleine glimlach trok aan Caitlins lippen; de spanning die zich gedurende de dag had opgebouwd, nam langzaam af. “Ik kan haar helen. Het kost maar een paar minuten.”

“Mooi.” Kai knikte. “Ga je gang.” Hij liep terug naar de stoel achter zijn bureau.

Caitlin wendde zich tot Rajini. “Kun je alsjeblieft gaan zitten voor me?”

Rajini nam Caitlin in zich op en wierp een venijnige blik naar Kai. Haar ogen kleurden bleekgroen toen ze zich—hard—op een stoel liet vallen. Caitlin kromp ineen, maar Rajini vertrok geen spier. Hoe dat mogelijk was, wist Caitlin niet. “Trek je shirt een stukje omhoog, alsjeblieft.”

“Weet je gezel dat je gewond bent?” vroeg Kai. De vraag werd beantwoord door een onbewogen gezicht. “Ik betwijfel het. Je moet het hem vertellen; dat weet je, toch?”

Rajini trok haar shirt omhoog. Haar buik en ribben leken prima in orde vanaf de buitenkant; haar huid had geen gebreken. “Hij weet het niet. Hij zou zich zorgen maken, en hij heeft al genoeg aan zijn hoofd.”

Caitlin pakte een extra stoel, zette haar tas op de grond, en ging naast de bèta zitten. “Klaar?” Ze liet haar handen voorzichtig rusten op het onderste gedeelte van Rajini’s ribbenkast. Haar wolf drong naar voren en tintte haar ogen voor de tweede keer die dag donkerblauw. Ze sloot haar ogen en maakte haar hoofd leeg, focuste haar ziel alleen op haar handen en wat daaronder lag. Ze voelde de breuken in Rajini’s lichaam, voelde de

structuur van de spieren die eromheen lagen. Haar wolf maakte contact met die van Rajini en leidde zowel haar wolf als haar lichaam in het herstel. Langzaam begonnen de breuken te sluiten en te verdwijnen. Toen alles weer op zijn plaats zat, trok Caitlin haar handen terug. “Tada, helemaal beter.”

Rajini trok haar shirt weer omlaag. “Dank je.”

“Graag gedaan.” Caitlin rechtte haar rug. Haar vingers gloeiden nog na van het heelp proces.

“Uitstekend,” zei Kai. “Rajini, je mag gaan. Dankjewel dat je Caitlin hebt opgehaald en haar naar me toe hebt gebracht.”

Rajini stond op, knikte, en verliet Kais kantoor. De deur viel achter haar dicht.

“Dank je dat je haar hebt geheeld,” zei Kai. “Ze is koppig en vindt het moeilijk om hulp te accepteren.”

“Dat had ik al wel door. Geen probleem. Ze is nu weer helemaal in orde,” zei Caitlin. “Dank u dat u heeft geregeld dat ik werd opgehaald van het vliegveld.”

“Kleine moeite. Voor we beginnen, wil ik graag een paar dingen met je bespreken.”

Caitlin knikte en trok haar tas dicht naar haar stoel toe met haar voet.

“Een van mijn bèta’s ligt op het moment in een coma. Hij heeft ernstige letselschade, en zijn lichaam lijkt de verwondingen niet zelf te kunnen genezen. We hadden hier een paar dagen een heler. Zij heeft hem zoveel als ze kon geholpen. Hij is nu stabiel, maar de heler moest terugkeren naar haar eigen troep. Dat is één van de redenen dat we een voltijds heler nodig hebben voor ons en de troep.”

“Dat klinkt logisch. Er is me verteld dat het gaat om een full time baan hier op de locatie.”

“Het is meer dan dat. Je zou gelijk zijn aan alle bèta’s hier, wat betekent dat je te allen tijde beschikbaar moet zijn en de rest van je leven hier moet wonen. Er is geen uitweg.”

Caitlin knipperde. “Maar wat als ik wel weg wil?” Hoe kon ze ja zeggen tegen zoiets zonder er eerst heel goed over na te denken? Wat als ze een gezelschap zou vinden? Wat zou er dan met hem gebeuren? Zou hij hier ook moeten komen wonen? Of wat als er iets gebeurde—

“Dat is het addertje: je kunt niet ‘weg’. De bèta’s kunnen dat ook niet. Het contract wordt pas ontbonden op het moment dat er een volgende Waker wordt ingesteld, of wanneer ik kom te overlijden.”

“Waarom?”

“Er zijn meerdere redenen. Je krijgt veel sensitieve informatie als je hier woont en voor me werkt, en je zult een essentiële rol uitvoeren binnen deze troep. We hebben iemand nodig die we met ons leven kunnen vertrouwen, en jij moet ook in staat zijn ons volledig te vertrouwen. Daar komt bij dat je een connectie zult aangaan met mij en alle bèta’s.”

“Een connectie? Wat voor connectie?”

“Eén die jou verbindt aan mij en de bèta’s. Het is een ritueel dat een verbinding smeedt tussen ons allemaal en het kan niet ongedaan worden gemaakt. Het gaat al eeuwen zo, met iedere heler die voorheen voor een Waker heeft gewerkt.”

Dit was meer dan ze had verwacht. Wat als ze de wisselaars hier niet aardig vond? Wat als zij haar niet mochten?

“Ik kan zien dat je twijfelt.” Kai leunde naar voren en plaatste zijn ellebogen op het bureau. “Ik weet dat het veel is om te verwerken, en veel om van je te vragen, maar ik ben liever eerlijk en recht door zee vanaf het begin. Als je een gezelschap vindt, is het hem of haar toegestaan bij je te komen wonen hier.”

Caitlin wist dat dit een kans was die ze maar één keer in haar leven zou krijgen. Wat als ze ja zei? Of wat als ze nee zei? Kon ze teruggaan naar haar oude appartement en het daarbij laten? Ze had met mensen gestudeerd, daar kon ze genoeg mee nemen, toch? Of wilde ze toch nog eens de hechtheid van een troep ervaren? Haar vingers klooiden met het bandje van haar horloge. Ze wilde dit toch, of niet dan?

“Ik—”

“Je hoeft niet meteen te antwoorden,” zei Kai. “Waarom neem je geen rondleiding door het huis en ontmoet je de anderen eerst, om te zien hoe dat voor je is, voordat je een beslissing neemt?”

Caitlin hief haar blik naar Kai.

“En dan, mocht je instemmen, regelen we het contract en alle andere dingen die erbij komen kijken.”

Ieder woord dat Kai zei weerklonk door haar hoofd. Als ze ja zei, zou alles veranderen. Als ze nee zei, zou alles hetzelfde blijven. Ze wist niet welke van de twee de betere optie was.

Kai stond op en stak zijn hand naar haar uit. “Neem de tijd om te beslissen. Ik weet dat het veel is. Laat me weten wanneer je hebt besloten. Voor nu zal ik je voorstellen aan de anderen, oké?”

“Mag ik ook de bèta die in een coma ligt ontmoeten?”

“Natuurlijk.”

Caitlin kwam overeind en schudde Kais hand.

“Ik hoop dat je blijft,” zei hij.